

за неджгави, подаряватъ голѣми камбани, раздаватъ срѣщу свети праздници помощи — издигатъ се до стѣпалото на народни благодѣтели; но защо? — И поклонниците, тая тъмна маса, пули очи отъ удивление, слуша камбаната, що и за радостъ, и за скръбъ, и за кражба и милостъ една пѣсенъ пѣй — и възчаква да падне милостъ отъ небето. (Въбудено). А въ тия мѣглеви врѣмена хората като Тодора: съ една рѣчка благославятъ отъ амвона, съ другата крадять отъ пангаря — (Огорчено). И това е тукъ, и тамъ — на всѣкъдѣ; и това е отъ вѣкове и никой, никой не повдига гласъ, никой не се опълча противъ това тъмно зло.

Мълчание.

И сега когато искашъ да хвърлишъ малко свѣтлинка; когато на тая голѣма хидра искашъ да отсѣчешъ поне едната глава — всички вдигатъ вратъ и се забравятъ въ алчността си. (Промѣнилъ тона). Като не намѣриха друго, заловиха се, че ужъ имъ е мило не за маяка толкозъ, колкото за подслона.

Еистра.

(Загледана о него). А ти въ същностъ нѣмашъ нищо противъ подслона, нали?

Еремия.

(Като се замисля). И противъ него съмъ, макаръ че — Сега той не е подслонъ за ония, които се нуждаятъ отъ него, а е срѣдство да се притулятъ задъ него отвратителнитѣ дѣла на ония, които грабятъ и искатъ да минаватъ за благодѣтели. Иереятъ, кметътъ, главниятъ учителъ, като настѣпять свѣтлитѣ праздници, ще подарятъ за подслона понѣкоя пара и ще разтрѣбятъ на всѣдѣ за да минатъ за благодѣтели. А слѣдъ това никой не може да повѣрва, че тия същи благодѣтели поддържатъ подслона и Стариятъ Маякъ, за да търгуватъ съ потопенитѣ храни, за да печелятъ властѣта. Ей защо азъ съмъ и противъ него.